

1986

№22

ЛИСТОПАД

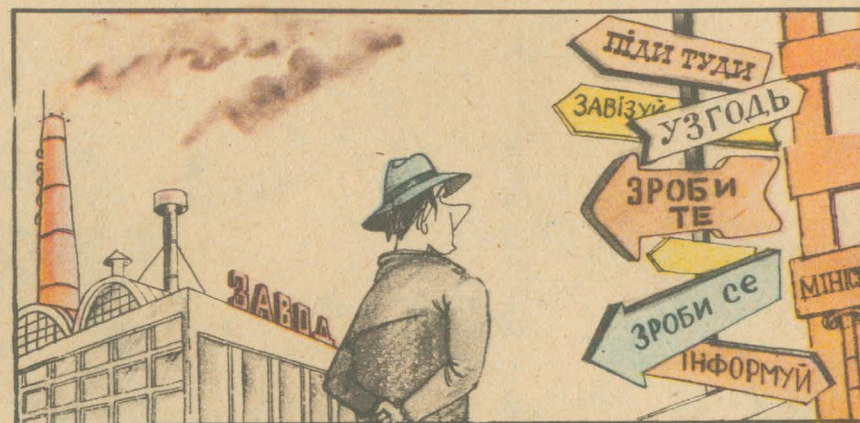

АЙСБЕРГ ХАПУГИ

Час, нарешті, покінчити з практикою дріб'язкової опіки підприємств із боку міністерств і відомств.

(3 газет)

Мал. В. ЧМИРЬОВА

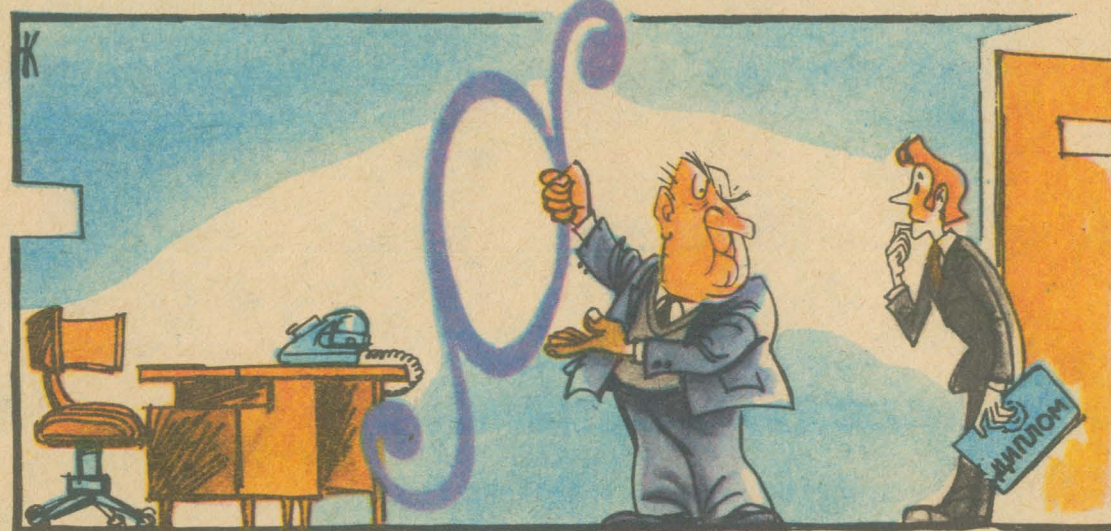

Відомчий показчик.

Треба гостріше питати з тих, хто створює штучні перепони молодим перспективним працівникам.

(3 газет)

Мал. М. КАПУСТИ

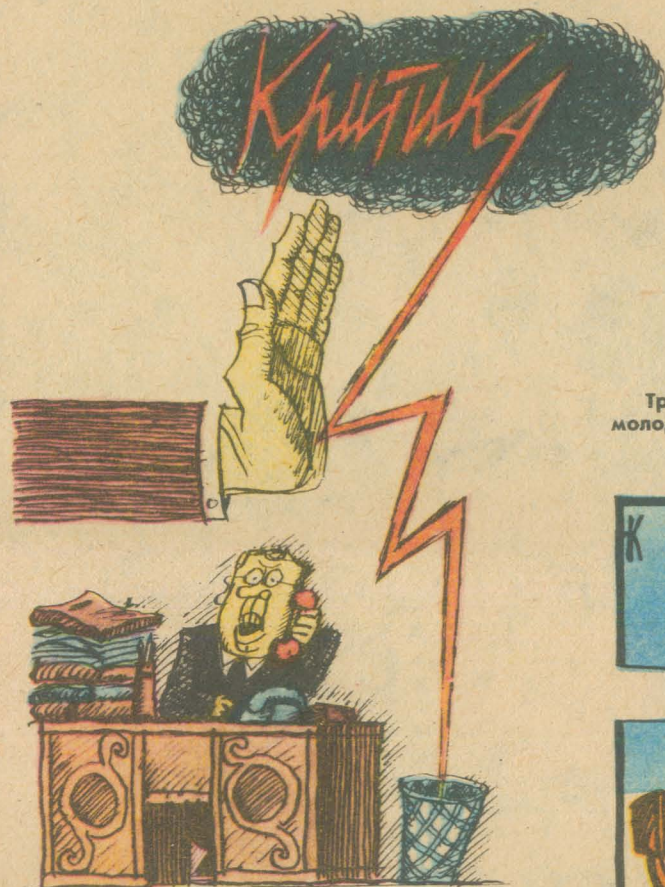

— Дорогу молодим!

У нас не повинно бути недоторканих осіб. У нас не повинно бути сфер поза контролем, партійним або громадським.

(3 газет)

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

«Недоторканий».

Немало керівників підприємств, установ і організацій усе ще чекають підказок «зверху».

(3 газет)

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

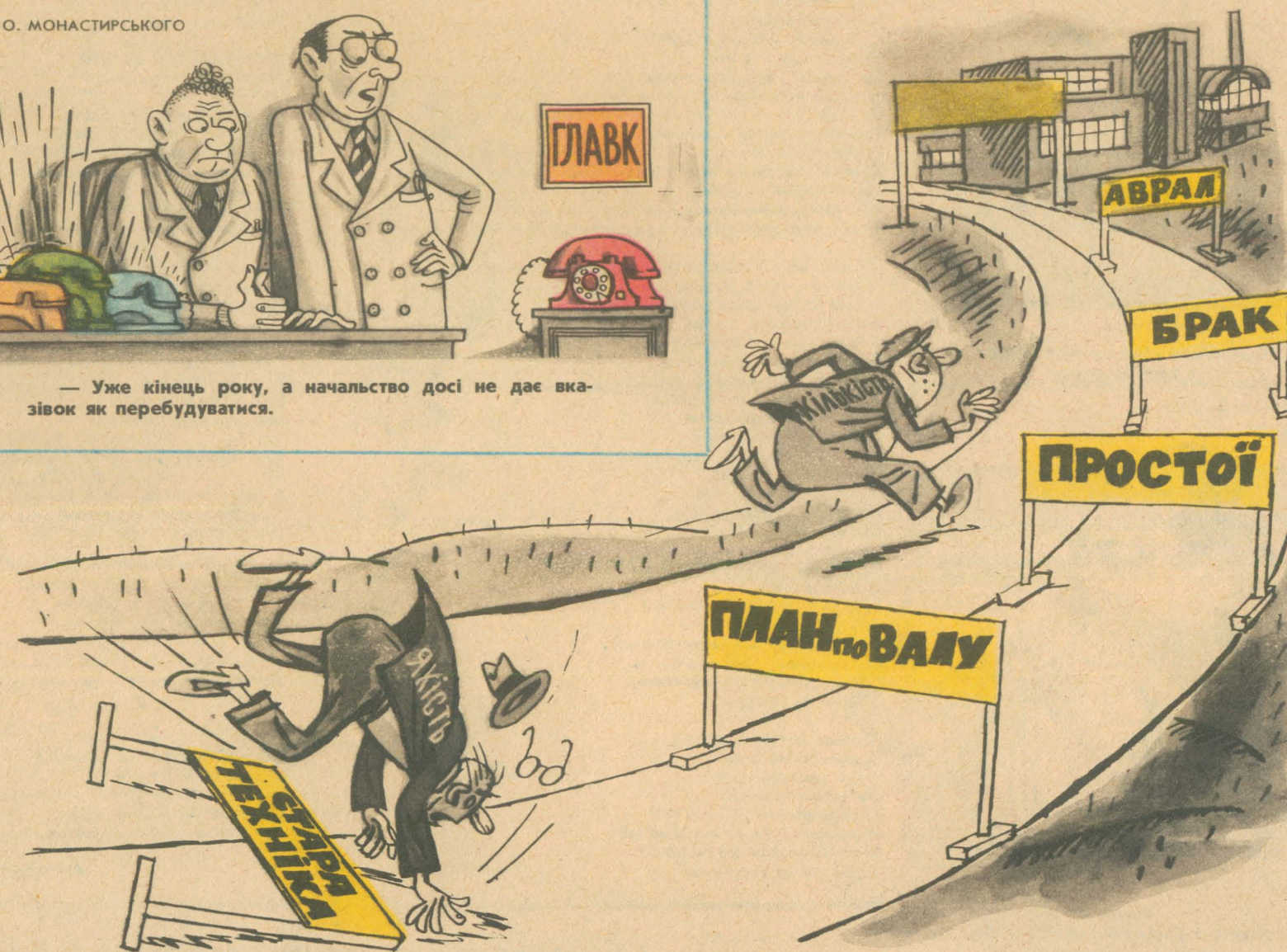

— Уже кінець року, а начальство досі не дає вказівок як перебудуватися.

У деяких галузях виробництва кількість, як і раніше, лишається головним показником виконання плану.

(3 газет)

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Нерівні можливості.

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

БУДИНОК ВІДВЕРТОСТІ

ТЕРНОПІЛЬ. (Кор. ТАП). Оригінальний будинок стоїть тут по вулиці Кантемирівців, 2. У ньому керівники місцевої дільниці «Львівліфту» можуть почути все, що говорять мешканці на їхню адресу. Варто лише зайти до під'їзду і послухати тих, хто йде пішки аж на дев'ятий поверх.

З ДОПОМОГОЮ ЕЛЕКТРОНІКИ

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА область. (Кор. ТАП). У богородчанській «Ремпобуттехніці» встановлюється електронно-обчислювальна машина. Вона точно визначатиме строки ремонту. Дуже втішила така звістка мешканця села Похівки Жулинського Т. Й. Тепер він достеменно знатиме, коли полагодять його пральну машину «Сибір-3М». Здав він її у ремонт ще в травні 1985 року.

Відкритий лист
директорові ровенської фабрики
«Побутмеблі» С. К. МАРТИНЮКУ,
директорові мелітопольського заводу
«Побутмаш» Є. М. ЗОЛОТОВУ,
директорові Львівського
мотозаводу В. В. ОВЧАРУКУ.

Вельмишановні Станіславе Кириловичу, Євгене Миколайовичу та Валерію Вадимовичу! Перш за все дозвольте висловити вам своє щирісердне захоплення. Я просто в захваті від ваших дуже рішучих методів боротьби з рекламацією. Що там казати, з рекламацією сьогодні борються всі. Та ваші самобутні, я б навіть сказав, неповторні методи боротьби не можуть нікого лишити байдужим. Бо методи ці не якісь там банально-загальні, виробничо-технологічні, а суто індивідуальні, сказати б, педагогічно-психологічні.

Ну, скажімо, спало на думку жителю м. Ровно А. М. Опанасюку поскаржитися Вам, Станіславе Кириловичу, що гарнітур виробництва підлеглої Вам фабрики його не влаштовує. Мовляв, у тому гарнітурі і полочки не вставляються, і дверцята не відчиняються, і, взагалі, все зроблено косо-криво. Коротше кажучи, стільки недоробок, що в хатніх умовах майстрам-ремонтникам їх не усунути. Інший на Вашому місці ох і дав би прочуханки винуватцям такої видатної халтури! Збори б зібрав, цій події присвячені, премій би позбавив бракоробів (а може, й не тільки премій). А перед товаришем, що з Вашої ласки потрапив у таку халепу, особисто б вибачився.

Здоровенькі

І гарнітур новенький йому додому завіз — дякувати долі, споживач поруч із підприємством живе.

Та Ви, Станіславе Кириловичу, не пішли цим битим, примітивним шляхом. Ви зробили інакше — пообіцяли Опанасюку, що його невдовзі відвідає представник фабрики і все владнає. Довго той чекав і Вас не турбував. А коли наважився це зробити, Ви йому поклялися, що представник фабрики вже вирушив у напрямку до його будинку. А через місяць по тому, коли Вас запитав, чому це представник підприємства так довго доласе досить невелику відстань, Ви його запевнили, що чекати йому лишилося уже зовсім мало...

Потім ще багато місяців були дзвінки і візити, візити і дзвінки надокучливого споживача, який благав, вимагав, наполягав. Ви ж у відповідь — обіцяли, запевняли, гарантували. І, врешті-решт, споживач капітулював. Із сил вибився. Зрозумів, що з Вами йому тягаться не під силу.

Звичайно, не завжди виявляються такими слабкими споживачі. От Вам, Євгене Миколайовичу, траплялися горішки й міцніші. Ну, наприклад, А. І. Малошенко з Хмельниччини. Придбав він два роки тому пральну машину Вашого мелітопольського заводу «Побутмаш». Хотів дружині подарунок зробити. Не встиг додому привезти, як довелося

БУЛИ!

одразу ж транспортувати цей диво-виріб до гарантійної майстерні. Та ремонтники лише руками розвели: брак, на завод відправляти треба! Запакував він ту машину і відправив до Мелітополя, тобто до Вас на підприємство. Бідолаха наївно сподівався, що Ви од сорому місця собі не знайдете, власноручно вибачення йому напишете. Мовляв, даруйте, шановний, що стільки ми Вам клопоту завдали. І вже неодмінно самі перевірите, аби навізамін йому найкращішу машину відправили. Та протягом року його навіть відповіддю не удостоїли. Він писав, телеграфував, дзвонив — усе даремно. Тільки, коли почав скаржитися, Ви (або Ваші підлеглі) нарешті оце недавно відправили йому іншу машину. Але яку! Дріт у ній обірваний, реле часу зіпсоване, а вода з баки виливається прямо на двигун. Щоб знав той Малошенко, як скаржитися!

Ну, а у Вас, Валерію Вадимовичу, на керованому Вами Львівському мотозаводі в плані боротьби з рекламаціями просто чудеса відбуваються. Так навчилися відбивати напади невдоволених споживачів, що ті й оговтатися не встигають, як опиняються на обох лопатках.

Приміром, житель м. Краснограда на Харківщині В. Д. Стрелець придбав виготовлений на Вашому заводі велосипед «Еврика». Мало того, що в ньому

не вистачало комплектуючих деталей, труби керма були обидві праві, а ланцюг взагалі не тримався — спав. А при черговій спробі на нього сісти, він просто розламався навіпіл. Звичайно, власник цього металообробу відправив те, що за ярликом називалося велосипедом, до Вас на підприємство. Довго звідти ніхто не відповідав. Мабуть, вгадували, що то за виріб. А згодом, після численних нагадувань, надійшло повідомлення, що В. Д. Стрельцю у Харків відправлено нову веломашину. Оформив він відпустку за свій рахунок і подався за сто кілометрів — до Харкова. Одержав посилку, привіз її додому, розпакував... А там — замість його «Еврики», що коштувала 78 карбованців, виявився велосипед для дошкільнят «Зайка» вартістю 30 карбованців. І що хочеш з ним тепер роби — або з горя сідай на нього сам, або чекай, поки онуки з'являться...

Як же тут, шановні товариші керівники підприємств, не захоплюватися вашою фантазією, винахідливістю, винахідливістю. Нічого не скажеш — талановито «відшиваєте» ви цих примхливих споживачів, які наслідують висловлювати незадоволення вашою продукцією, та ще й мають нахабство вимагати обміну халтурних виробів на якісні. А де те якісне всім настати!

А що, як оцю всю вашу фантазію, винахідливість, винахідливість спрямувати не на боротьбу — проти, а на боротьбу — за? Не проти окремих рекламцій окремих споживачів зокрема, а за якість продукції підприємства в цілому? Уявляєте, який був би різкий ефект?!

Від щирого серця
Вашого ПЕРЦЯ.

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

ВІДРОДЖЕННЯ ТРАДИЦІЙ

КИЇВСЬКА область. (Кор. ТАП). Гарний давній звичай — збиратися на вечорниці — відроджується у селі Нижча Дубечня Вилгородського району. На них односельці можуть не тільки повеселитися та поспівати, а ще і обмінятися останніми новинами. Започаткували ці вечорниці радіофікатори з обласного управління зв'язку, які вже майже шіроку реконструюють сільську радіолінію.

У НОГУ З ЧАСОМ

ОДЕСЬКА область. (Кор. ТАП). На місцевому курорті Куяльник впровадили досить модне в наш час лікування голодом. У літку 1985 року тут закрили єдину в селищі їдальню № 9, послугами якої в основному користувалися відпочиваючі, які не мали путівок, а в цьому році ліквідували й кафе. І тепер курортники можуть пройти тут повний курс голодотерапії.

Письменника Бориса КОТЛЯРОВА
з його 75-літтям!

Поета,
лауреата Державної премії УРСР
імені Т. Г. Шевченка
Миколу ВІНГРАНОВСЬКОГО
з його 50-літтям!

Поета,
лауреата Республіканської
комсомольської премії
імені М. Островського
Миколу СИНГАЙВСЬКОГО
з його 50-літтям!

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА.

Чу й попсували кров йому
Ці збори робітничі,
Де правду-матінку саму
Чесали прямо в вічі,
Де кожен вперше виливав
Усе, що наболіло.
Ім що!
Для нього ж це — провал:
Потурять, звісне діло.
Вернувся додому, вдяг халат.
Прийнятий і кислий,
Три чарки вихилив підряд
Та й... захрорів у кріслі.

...І ніби вже позбувся справ
Після лихих тих зборів,
Однак тепер, з апломбом, став
Він непохитним в горі,
З кадровиками сперечавсь,
Ломився, мов крізь хаші,
Напосідав на них весь час,
Щоб вирвати місце краще.
І тут нараз кадровики
(Розперезались нині!)
Його, що дався їм знаки,
Підсунули... машині,
Новинці електронній,
Несхибній, безсторонній.
Сказали їй: — Оцей один —
Що не давай — не згодний,
То визнач ти, чи здатний він
Десь керувать
сьогодні?

Спочатку він злякався, заляк,
Та, впевнений без міри,
Чекав: машина скаже «так»,
І долю їй довірив.

Дістали датчики сповна
Відомості незримо,
І ось закліпала вона
Зеленими очима
І заводала: — Що ви? Ні!!
В наш час?! Та як же можна?
Він же не звик на бистрині:
Як бочка та порожня,

Пливе в старому руслі —
Замуленім, загуслім.

(Яка ж бо безпардонна
Машина електронна!)

— А як його пересадить
Понижче — в крісло зама?
Машина видала ту ж мить:
— Та користі ж — ні грама!
Він новизні — ні сват, ні брат,
Його турбує лиш оклад,
Він мріє по-вчорашньому:
Ще б дачку і гараж йому
Для сина, доньці ж — хату
(З ресурсів комбінату!)
До величання вельми звик,
Зарозумівся, любить шик,
Машина не вгавала.
Ось так відверто — в очі штрик! —
Його атестувала.
(Яка ж безцеремонна
Машина електронна!)

— А що, коли — на виконком?
— І в цьому толку мало:
У нього чуйність — під замком,
Соцпобут знехтує цілком! —
Машина запевняла.

— То що ж йому? Він твердить знай:
Лиш керівну йому давай!
І ми потрапили в біду! —
Вже підшива нам «діло»...

— Ось так? Тоді він просто ду...
Ду-ду-ду-ду-ду-ду-ду-ду... —
Машину тут заїло.

Прокинувся увесь в поту
(Як важко стерпіть прямоту!)
«Оце так атестація!»
Хоча вона і уві сні,
Та чи зумію на коні
Ще хоч на рік зостатись я?»

Валентин ЛАГОДА.

Є багато фактів, коли у колгоспах, радгоспах техніку тримають на приколі:
протіше викликати шефів, клопотів з ними менше, а платить їм, в основному,
не господарство, а держава.

(3 газет).

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Молодці! З такими шефами нам і додаткова техніка
не потрібна! (А ще про шефів читайте на стор. 6).

ГУМОРЕСКА

Новий директор універмагу на виробничих зборах викладав свої міркування:

— Товариші! Зізнаюсь, що показники роботи нашого колективу у мене викликали невеселе враження. Почну з продавців. Точніше, з їхнього вигляду, охайності, ввічливості, доброзичливості. Ну, скажіть, якому покупцеві приємно наблизитись до Васютиної, коли вона стоїть за прилавком так, що їй тільки не вистачає кочерги. Немає між відвідувачем і продавцем теплоти, задушевності. У нас великий дефіцит на посмішки. Наприклад, я жодного разу не бачив, щоб Васютина, відпускаючи товар, хоч би злегка, хоча б разок усміхнулася.

— Мені за хихоньки не платять,— буркнула Васютина.

— Але ж і за гримаси теж. А ви спробуйте усміхнутися. У вас повинно непогано вийти...

З цього дня Васютину мов підмінили. Вона почала усміхатися.

У перший день не обійшлося без курйозу. Постійний покупець Парило отетерів, коли помітив, що Васютина йому посміхається,— спіткнувся і простягнувся біля прилавка.

Інший відвідувач від неочікуваної ввічливості роззявив рота і замість виходу попрямував у підсобку.

Третій покупець, коли Васютина загорнула йому покупку і лагідно мовила «Будь ласка», забув узяти заду.

— Ну і ну! — похитував головою вантажник Грива, дивуючись, як за прилавком, де орудує Васютина, шикується черга.

Це нововведення дало універмагу непогані наслідки. Неходовий товар, який покрився пилом, розмели за кілька годин, книга скарг і пропозицій зарясніла подяками.

А біля прилавка Васютиної день у день продовжували товпитися покупці.

— За цим черга? — запитують новоприбулі.

— За усмішкою! — посміхається і собі вантажник Васко Грива.

Володимир ТРИЩУК.

м. Ялта.

Перчанський Вісник

НАШ АНОНС

Ви, напевне, звернули увагу, що більшість періодичних видань полюбляє друкувати на своїх сторінках «журнал в журналі» чи «газету в газеті». Перець, прочитавши кілька таких додатків, негайно створив редакцію пародійної, сатирично-гумористичної, безцінної газети «Перчанський вісник».

Сьогодні — перший випуск. (Див. стор. 8—9).

Читайте і передплатуйте!

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Яка прикрість: Іван же Мефодійович — доповідач на сьогоднішніх зборах!..

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

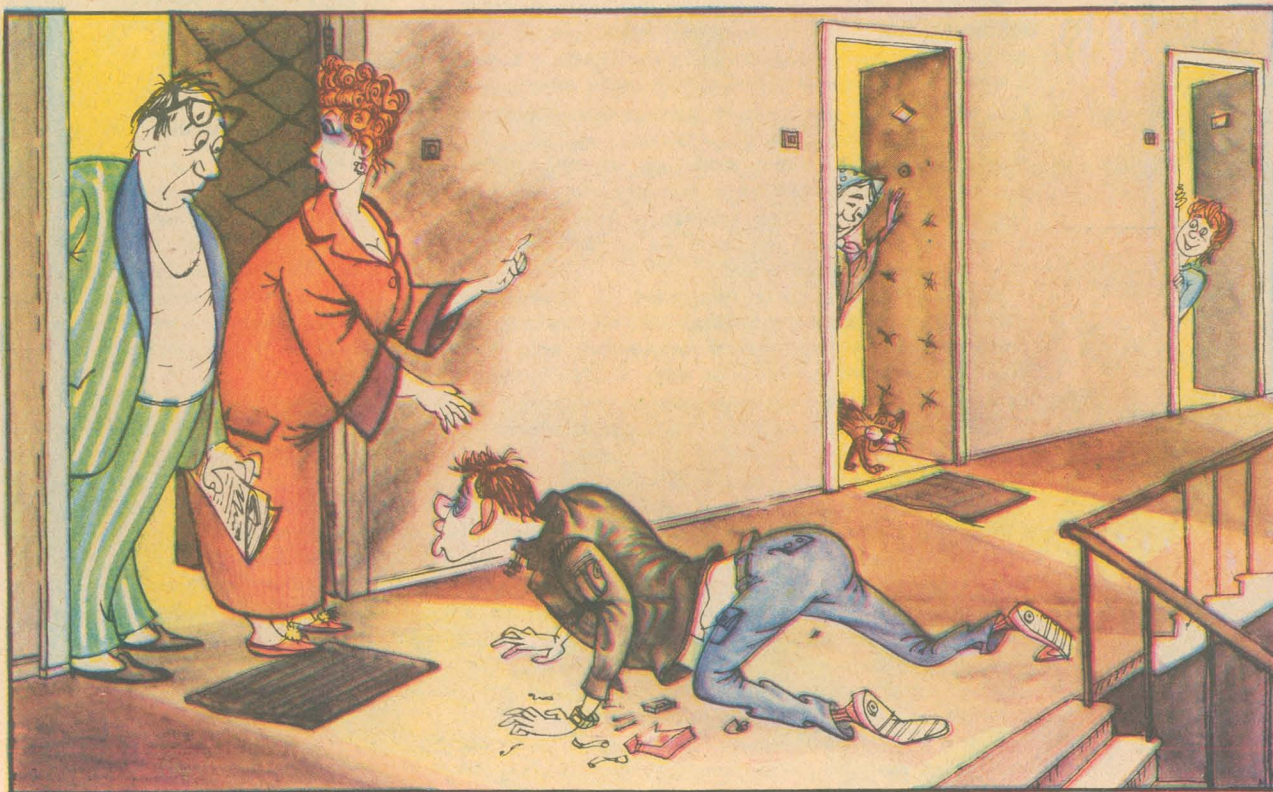
Продавець магазину «Горілчані вироби» селища Любеч Г. І. Руденок з метою прискореного обслуговування спраглої клієнттури запровадила прогресивну, як на її погляд, форму торгівлі: без здачі. Вартість покупки «без черги» також закруглялася, звичайно, у вигідний для продавця бік. На власний розсуд встановлювала вона ціни й на інші товари. На прохання Перця Ріпкинський районний комітет народного контролю (Чернігівщина) зацікавився цими своєрідними методами торгівлі. Голова комітету Ф. К. Вовк повідомив, що спритного продавця звільнено з роботи.

У вересні 1984 року в селі Новоселівці Талалаївського району на Чернігівщині трапилася, на перший погляд, радісна подія: прилуцька пересувна механізована колона № 87 здала місцевому

радгоспу відгодівельник на 1200 свиней. А радісною ця подія виявилася лише на перший погляд тому, що коли працівники радгоспу придивилися до свинарника уважніше, то зойкнули. Бо збудували його так якісно, що поселяти сюди бідлашних тварин — означало приректи їх на наглу смерть, а обслуговуючий персонал — на постійний ризик бути приваленим. Про цей «свинський» подарунок йшлося в однойменному фейлетоні («Перець» № 6 за 1986 рік).

З Чернігівського облагрокомітету повідомили редакцію, що після виступу журналу об'єднання «Чернігівоблагробуд» усунуло брак. У ПМК-87 призначені новий начальник і новий головний інженер. А на виконроба М. Г. Мартиненка, який керував будівництвом відгодівельника, накладено адміністративне стягнення і зроблено грошове нарахування для часткового відшкодування вартості переробок.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— От негідник — на чотирьох повзе!
— Так воно ж іще дитя...

КАВУН

Мал. А. БОРДУНІСА

ГУМОРЕСКА

Купив кавуна. Вибрав найбільшого. Ледь до квартири доніс. Розрізав — зеленкуватий. Ох і перепало мені від дружини на горіхи!

Наступного дня, наказуючи купити кавуна, вона повчала:

— Коли вибиратимеш, дивись, щоб хвостик був сухий, щоб потріскував, коли його легенько стиснеш. І вимагай — хай продавець надріже. На те постанова є. В газеті читала!

Продавщиця надрізати кавун категорично відмовилась. Мовляв, ножа нема. Узав середнього, смугастого, розплатився і тут же для проби вирізав складаним ножом трикутну пірамідку. Кавун був нестиглий.

— Шановна,— звернувся до продавщиці,— мене жінка додому з ним не пустить. Я їй вчора такий же зелений приніс! Прошу вас, обміняйте, будь ласка.

— Не мороч голову. Тут тобі не базар. Купуй інший,— сказала, як відрізала.

Нічого не вдієш. Купив ще один. Знов надрізав. Якщо перший був

хоч трошки рожевуватий, то цей був як вата. Показав продавщиці, але та стояла на своєму, мов скеля.

— Беріть ще,— тільки й процідила крізь зуби.

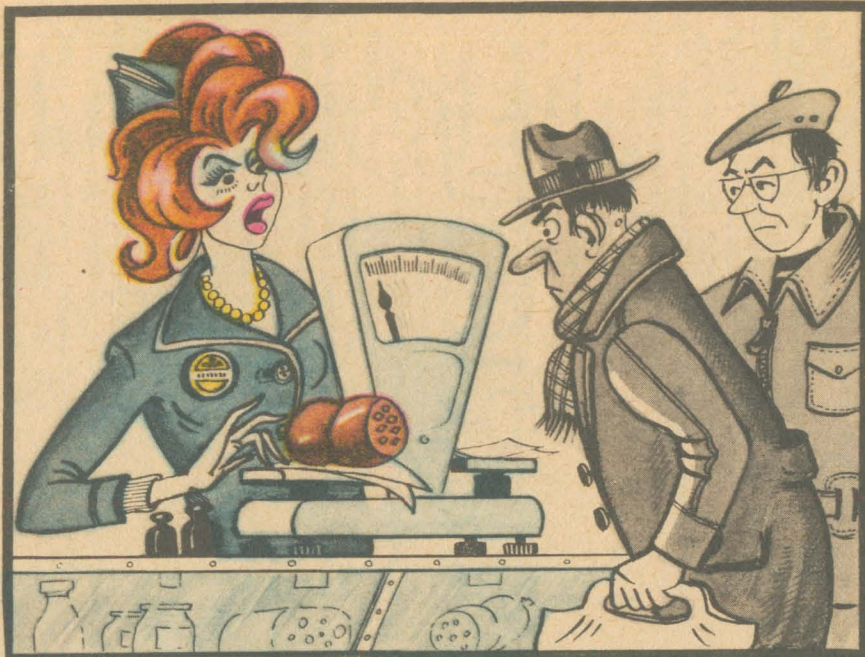
Такого варіанту я не передбачив. Понишпоривши по кишенях, нашкрябав лише кілька монеток. Подумав.

Розрізав навпіл обидва кавуни і поклав на перекинтий ящик коло ятки. Стою. Підходять люди, дивляться на мої зелені кавуни і перебираються через вулицю до іншої ятки з кавунами. Окремі громадяни звертаються до мене, і я терпляче пояснюю, що, мовляв, купив саме ці зелені в цій ятці. Хутко черга зникла. Продавщиця занепокоїлась.

— Ти чого тут хуліганиш! Ану марш звідси, бо міліціонера покличу.

— Кличте,— покірно відповідаю. — Я ж вам не заважаю.

Збігло ще півгодини. Продавщиця вже клекотіла, але вдіяти зі мною нічого не могла. Побуркотіла-побуркотіла, а потім так неохоче цідить крізь зуби:

— Ну й мужчини пішли: чотири години робила зачіску, а він тільки на ваги дивиться!

— Добре, грець із тобою. Вибирай, який хоч, і котись звідсіля, щоб очі мої тебе не бачили.

— Красенько дякую,— відповідаю,— я вже два купив.

У цей час біля другої ятки йшла жвава торгівля.

Тут моя продавщиця змушена була змінити гнів на милість:

— Шановний товаришу! Ви вже

вибачте мені, винна я трохи. Запарилася з цією роботою. Прошу вас — міняйте свої зелені кавуни на стиглі. Я вам кожного надріжу.

Не встиг я й оком моргнути, як знайшла вона свій ніж, спритно надрізала один, другий, третій. І подала мені два великих, червоних, як жар, кавуни.

Віктор МОСКАЛЕНКО.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Може, все ж таки по-доброму розділимо майно? Бо інакше як пояснимо на суді, звідкіля воно взялося?!

Перчанський Вісник

Безцінна газета журналу «Перець». № 1 (000001).

ЩЕ Б ОДНІ ДВЕРЦЯТА

Сьогодні на Донецький завод холодильників повернуто п'ятитисячний в цьому році бракований «Донбас». З цієї нагоди наш кореспондент зустрівся з директором підприємства М. М. Белінським і взяв у нього інтерв'ю.

Кор. Шановний Микола Миколайовичу, що ви можете сказати про вашу продукцію?

М. М. Белінський. Ну, я можу з упевненістю сказати, що наш «Донбас» — сучасний універсальний холодильник.

Кор. Абсолютно згоден, як і житель с. Яковичів Березнівського району Ровенської області О. А. Боровець, у якого ваш холодильник попрацював лише п'ять днів. Після чого він поставив його у курник. Жалкує тільки, що малий відсік для яєць, а то був би індивідуальний інкубатор.

М. М. Белінський. Але ж він на гарантії. Ми щороку майже мільйон карбованців витрачаємо на гарантійний ремонт, який, до речі, робимо протягом трьох років з дня установки. Інструкції треба читати.

Кор. Жителю м. Слов'янська

В. Г. Іванову, у якого, теж, до речі, «Донбас» гуркотів лише день, зробили ремонт. Замінили несправний компресор на такий самісінкий. Тепер В. Г. Іванов може тримати у холодильній камері тільки інструкцію. У холо-

жуємо з багатьох підприємств.

Кор. Але ж Раїсі Григорівні про це невідомо. Вона купує ваш холодильник не тільки для того, щоб вам виконати план. Купила, а тепер не знає, де його відремонтувати. Бо з Становської ремонтної майстерні майстрів так і не дочекалася. А коли поскаржилася до ворошиловградського заводу «Ремпобуттехніка», якому підпорядкована майстерня, то звідти відповіли, що м. Попасна взагалі знаходиться не в їхній зоні обслуговування. Та якби Р. Г. Ярема придбала якісний холодильник, то не мала б такої халепи.

М. М. Белінський. Взагалі, ми постійно даємо про удосконалення своєї продукції.

Кор. А чи не зробити в такому разі «Донбас» на колесах?

М. М. Белінський. Цікава задумка. В цьому щось є. Господаркам під час прибирання і справді важко пересувати холодильник з місця на місце. Можемо оформити вашу ідею як раціоналізаторську пропозицію.

Кор. Я маю на увазі колеса... Ну, такі, приміром, як у «Запорожця».

М. М. Белінський. Це ж для чого? Кор. Та до тих коліс ще невеличкий двигуничок, та ще одні дверцята...

М. М. Белінський. Ага, зрозумів. Це щоб, не чекаючи майстрів, можна було приїхати на холодильник у гарантійну майстерню.

Кор. Або по траву кролям з'їздити чи на базар... Бо використовувати холодильник «Донбас» за призначенням, самі бачите, поки що неможливо.

ЗАВЖДИ У НЕСПОКОЇ

Замальовка

Ранок. Сьогодні він видався падолистим. Над майже вже голими деревами нависло чорнонебо. Закаркали ворони.

— На сніг, — говорить сам до себе Павло Миколайович Зубко, виходячи на ганок. Він довго дивиться на небо, підставляючи своє обличчя колючому вітрові.

— Вітер — не мороз, — хвили дивлячись Павло Миколайович. — Не страшно.

І мимоволі на нього наплинули спогади. Він згадав, що чи не єдиний раз у житті трохи злякався, коли здавав на ремонт кожууха до Матвіївського побутокмбінату, що в сусідній Черкаській області.

«Повернуть чи не повернуть?» — думав він. Було це у 1984 році. Не повернули.

Але не з тих Павло Миколайович, хто пасує перед труднощами.

Вирішив здати сюди на ремонт ще й піджак. І здав. Кажуть, що працівники побутокмбінату так перелякалися, що й досі не можуть знайти ні першої, ні другої одягачки Павла Миколайовича.

А той стоїть на ганку і думає, а чи не здати у Матвіївський побутокмбінат ще й свої штани. Ото переляку буде...

Оптимістичне життя у Павла Миколайовича!

С. ЗАВІРЮХА.

с. В. Верещакі
Олександрівського району
Кіровоградської області.

КОРОП-ПАРОВОЗ

«Дорога редакція «Перчанського вісника»! Кажуть, що риби — німі. Я теж так думаю, аж доки не виймав нещодавно у річці Вир коропа. Коли витягнув його з води, то він гуркотів і подавав гудки, як кокотопська електричка. Місцеві жителі говорять, що це короп-паровоз. Вперше чую про таке.

В. ЛОГВИНОВ.

Сумська область».

Ми попросили відповісти на цей лист виконуючого обов'язки начальника Сумської обласної інспекції по охороні природи М. І. Кіпренка:

— Короп-паровоз? Загадка природи? Спробуємо розібратися. Я, правда, тієї риби не бачила, але мені здається, що тут не обійшлося без залізничників Ворожбянського цеху Конотопського локомотивного депо. Вони постійно миють вагони на пункті підготовки, і весь мазут, нафтопродукти течуть у Вир. От риба і пристосувалася до такого середовища. Навіть, як пише В. Логвинов, почала гуркотіти і подавати гудки. На жаль, начальник цеху Б. Мартиненко і головний інженер депо В. Тарасевич тих гудків не чують, очевидно, вважаючи, що річка Вир — це одна з віток Південно-Західної залізниці.

ВИГРАЮТЬ — УСІ!

«Шановний «Вісник»! Я протягом кількох років граю у «Спортлото» і, як не дивно, більше трьох цифр ще ніколи не вгадував. Дружина заборонила мені купувати картки «Спортлото», кажучи, що досить розтринькувати гроші. Я їй завжди відповідаю: якщо не виграв я — виграв спорт. А вона наполягає, щоб виграв особисто я. Допоможіть урятувати сім'ю. Виграшем поділюся!

Ваш постійний читач
Д. ЗОЗУЛЕНКО.

м. Гола Пристань
на Херсонщині».

На прохання Д. Зозуленка друкуємо виграшні номери 50 тиражу «Спортлото».
«5» з «36»: 18, 33, 7, 11, 3.
«6» з «45»: 2, 14, 19, 21, 29, 35.

КАРИКАТУРИ З НАТУРИ

Мал. В. МИЛЕЙКА

Без слів.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

Без слів.

ЩАСТЯ — НА ВСЕ ЖИТТЯ!

Репортаж

Є у Смілі таке місце, де хочеться думати тільки про щось світле, сонцяєйне, про кохання, про дітей і лелек, які ще, на превелику радість і щастя молодих, не полетіли у вирій.

Ми — біля Смілянського міського загсу. Сюди з самісінького ранку на «Волгах», «Жигулях», «Запорожцях» під'їжджають молоді і щасливі батьки, щоб зареєструвати своїх новонароджених. Дуже їм подобається робота загсу. Тому і зростає з року в рік кількість юних жителів міста, які дивляться сьогодні на вас ясними очима і весело покривують «Агу-агу!», мовляв, молодці, постаралися на славу. Такі теплі, зворушливі слова про загсієців можна почути з вуст багатьох мешканців м. Смілі.

Ось до залу реєстрації заходить подружжя Войтенків.

— Хвилюєтесь? — запитуємо їх.

— Хвилюємося, — відповідають вони.

— Не хвилюйтеся, — заспокоюють працівники загсу, — ми реєструємо з гарантією.

Молоді батьки розглядають квитанцію за послуги і вдячно усміхаються. У графі «деталі, запчастини і агрегати, окремо оплачувані за замовленням» розмашисто написано «родители».

Вони не намагаються відразу з'ясувати, хто яка деталь у складному механізмі, який ми називаємо одним словом — сім'я. Це все у них, як-то кажуть, попереду.

Войтенки читають далі. А побачивши, що у квитанції є ще й відривний талон на гарантійний ремонт, усміхаються ще дужче.

Тепер вони спокійні за майбутнє своєї доньки. Побажаймо їм успіхів працівникам загсу у пошуках нових цікавих ідей.

Репортаж від
спеціальний кореспондент
«Перчанського вісника»
М. ОЧЕВИДЕЦЬ.

Як часто, прочитавши детектив, ви відкладаєте його вбік:

— Хіба це повість?! Читати немає чого.

Щоб не потрапити у подібну халепу, редакція «Вісника» вирішила: напишіть сатиричний детектив самі. Такий, який вам хочеться. Щоб потім до нас не було ніяких претензій. Огляньте навколо себе — і за перо. Тема сатиричного детективу — нетрудові доходи.

Обсяг другого розділу — 1,5-2 сторінки машинопису.

Краще продовження увійде у золоту скарбницю «Перчанського вісника» і буде надруковане.

(Сатирично-гумористичний детектив)

Костючок явно нервував. Минула добра година, а типа, який йому несподівано зателефонував, усе не було. Костючок присів на лаву. Ранкова тиша підозріло почала хилити на сон.

«Тільки б не заснути. Тільки б не прогавити», — бив тривожно у скроня пульс.

Раптом пролунав постріл. Спочатку один, потім другий, за ним третій. «Били», мабуть, з кулемета і на ходу, бо постріли наближалися з неймовірною швидкістю. Костючок зірвався з лави, як ошпарений. «Невже операція «Оріон» зірвалася?» Він не встиг і подумати, як із-за рогу універсальної бази вискочила непевного кольору «Волга». Черговий постріл пролунав біля самого Костючка. Від страху в нього очі стали круглими; і здалося, що куля продзижчала біля лівого вуха. У перші соті долі секунди Костючок навіть відчув запах перепаленого диму. Так воно й було. Постріли вилітали з вихлопної труби підозрілого автомобіля без передніх і задніх номерів.

— Фу ти! Ну ти! — мовив схвилювано водій, витираючи закритим рукам обличчя. Бензину не було — заправилися «соляркою». А на ній мотор працює, як кулемет.

— Рейсового автобуса не проморгав! — тим часом звернувся до Костючка якийсь молодик, помітивши в його руках широко популярну газету «Сільські вісті». Це був пароль.

— Рейсового ще не було, а маршрутний щойно відійшов, — відповів зачеплені слова Костючок і глянув на молодика, який недбало кинув на сидіння авто червінець і забрав звідти чорний «дипломат». Костючкові у молодикові одразу все не сподобалося: і ось ця удавана недбалість, і претензійні рухи, і жіноча зачіска, і джинси з латками, і сорочка з нашивками полісмена штата Охайо.

Костючок поглядом прикипів до жовтих черевиків молодика. Але тут ранкову тишу розколов ще один постріл. Гучніший від попередніх. «Стріляв» рейсовий автобус.

«Цього, мабуть, заправили мазутом», — подумав він, дивлячись на

густий шлейф диму, що огортав одразу кількох ранкових пасажирів. Коли сизий туман розсіявся, Костючок несподівано для себе помітив на горизонті знаменитого на всю республіку майора Ситорчука. Він йшов, не поспішаючи, і димів, як паровоз. Його знаменита люлька, яку йому подарував ще при першій зустрічі комісар Мерге, не знала спочинку.

Молодик помітно зблід і невідомо для чого зняв з перенісся чорні окуляри «супермен».

«Де і коли я зустрічав цього підозрілого типа?» — сам себе запитував Костючок, але відповісти не встиг. Молодик підійшов до нього впритул і прошепотів:

— На, потримай, — і тицьнув нахабно чорного «дипломата» у білі від переляку руки Костючка. Той покірливо взяв і мало не присів:

— Ти що, золоту в цьому дипломаті носиш? — запитував Костючок патляна і, глянувши у його олов'яні очі, згадав: «Так я і думав. Це бармен з безалкогольного кафеєрії «Оріон».

— Цеглу, — просичав бармен, краєчком ока спостерігаючи за діями майора Ситорчука, переодягненого в цивільний, з комісійки, костюм. — Я на цегельному заводі працюю. У дипломат входить рівно п'ять цеглин. За триста робочих днів тисяча п'ятсот штук виношу, за три роки — чотири з половиною тисячі. Словом, мені ще рік... залишилося... і переїду на дачу.

Бармен підійшов до каси, не зводячи очей з Ситорчука. Знаменитий детектив стояв і спокійно допалював люльку. Рейсовий автобус з'явився так само несподівано, як і попередній, з-за рогу. Костючок, здається, тільки тепер згадав, що і він повинен взяти квиток. Він кинувся до каси, але якийсь підозрілий тип перетнув шлях. Чужий «дипломат» ударився об чавунну урну і розкотився. Звідти на тротуар й справді випало рівно п'ять цеглин. Одна з них стукнулася ребром об асфальт і розкололася навпіл. Костючок став білішим за снілкатну цеглу. З неї, як із глиняного глечика, поспалилися золоті монети...

(Далі пишуть самі).

Якою буде погода завтра — не знає ніхто. Навіть синоптики. У цьому ви не раз переконувалися, читаючи під парасолею розкислу газету, в якій повідомлялося: «Дощу не буде». Ми вже не говоримо про те: «подекуди, місцями можливі неістотні опади у вигляді граду, снігу, крупі тощо...» Незважаючи на це, як ви помітили, усі поважні газети обов'язково друкують прогноз погоди. Тому дивно, мабуть, було б, якби ви не знайшли його у «Перчанському віснику». Якою ж очікується погода у листопаді? Усі, звичайно, хочуть хорошої. Тому ми вирішили зробити вам приємність — у листопаді справді буде чудова погода. Якщо вас такий прогноз не влаштує, — читайте інші газети. Гарантуємо — кращого не знайдете.

Редактор Михайло ПРУДНИК.

УВАГА! УВАГА! УВАГА!
ПОСПІШАЙТЕ
ОФОРМИТИ ПЕРЕДПЛАТУ НА ГАЗЕТУ
«ПЕРЧАНСЬКИЙ ВІСНИК»
РАЗОМ З НЕЮ ВИ МАТИМЕТЕ
МОЖЛИВІСТЬ ПРОЧИТАТИ І ВЕСЕЛИЙ
ЖУРНАЛ

Художнє оформлення Володимира КАЗАНЕВСЬКОГО та Олександра МОНАСТИРСЬКОГО.

Благовоніє в благочинії

Однієї цьогорічної смолянисто-тривожної ночі в селі Даничів Корецького району на Ровенщині сталося чудо нерукотворне, у здійсненні якого активну участь взяли небесні й потойбічні сили. Розповідають, було воно так.

Тріснуло щось вельми голосно в небесах, блимнуло вогнем пекельним. А над скромною оселею даничівського священика Джуса ніби зоря віфлєємська засяяла. Ватага бадьорих беззевних котів, що саме зібралася парубкувати, з переляку шугнула геть. І пільма єгипетська знову огорнула землю.

Прокинувся від того гуркоту превелебний отець Джус і здивувався дуже, бо посеред світлиці уздрів... пророка Ілля з пужалнем у десниці; навколо сонцесейної глави його пурхали двос херувимів.

Посланець неба з претензією на урочистість зронив:

— Привіт, колего! Як ся маєш? Возрадуйся, слуго божий! У відповідності з розпорядженням небесної канцелярії, в очолювану тобою парафію понад ліміт занаряджено солідну порцію благовонія. Я особисто притарабанив на вогненній колісниці три заповнені щерть амфори. Товар там, під повіткою...

— Премного вдячний єсьм, радий, так би мовити, лицезріти вас персонально! — возглаголив спантелений і водночас ошчасливлений отець, та й запропонував святу вечерю — безалкогольну.

Але пророк від вечері відмовився, бо мав відвідати до сходу сонця ще кілька парафій. Він лише випив кварту грушового узвару і під ескортом херувимів вийшов на подвір'я, вмиостився у колісницю і миттєво стартував у безмежні простори Всесвіту. А превелебний отець Джус, зазирнувши під повітку, виявив там три двоохотлітрові бочки, наповнені вазеліновим маслом — продуктом нафтопереробки, який користується величезним попитом серед церковних працівників. Бо, згораючи у лампадах, він видає напрочуд приємний аромат, з яким не йде ні в яке порівняння дух від традиційно-допотопної оливи.

Передчуваю, що дехто з атеїстично настроєних читачів, ознайомившись із цією історією, скептично усміхнеться. Я теж не зовсім вірив у те, що пророк Ілля може взяти на себе постачальницькі функції. Але ж факт залишається фактом: три бочки вазелінового масла даничівський священик таки

одержав. Якщо вони не впали з неба, то звідки тоді взялися?

Це залишалось особисто для мене загадкою, а для парафіян чудом доти, поки не відбулося засідання мирського (сиріч народного) суду, на якому уважно і терпляче розглядалися діяння деяких святенників на ниві ароматизації благочинія. На цьому ж засіданні було документально встановлено, що пророк Ілля у відрядження в село Даничів не виїжджав і ніяких бочок не привозив. Просто превелебний отець Джус спросоння сплутав Ілля з настоятелем Космо-Демініанівського храму із села Новий Корець Я. Антоном. Саме цей благочинний притарабанив даничівському священику вищезначені три бочки з благовоніями і дав далеко не святу вказівку:

— Товар треба реалізувати швидко. Виручку повернеш мені.

Але звідки тоді взялися благовонія у настоятеля, якщо при храмі немає бодай отакусінського нафтопереробного заводика? Може, все-таки, святий Ілля ошчасливив своїм візитом хоч Я. Антонока, доставивши благовонія, так би мовити, централізованим завезенням?

Ні, про Ілля настоятель на суді не згадував. Мабуть, усвідомлював, що посилання на небесних свідків, яких не можна викликати повіткою на судове засідання, не справить на суддів-атеїстів належного враження, і гріхів вони йому не відпустять. А тому й визнав, що першу 400-кілограмову партію вазелінового масла доставили йому темної ночі «невідомі особи» відразу ж після різдвя Христового. Благочинний досить вдало реалізував товар на місці повноважним представникам парафій по чотири карбованці за кожен кілограм, хоч сам заплатив чи не вдесятеро менше.

Один батюшка, щоправда, глибокодумно констатував, не відходячи від «прилавка»:

— Запах божий, та ціна безбожна...

Але настоятель тут же порадив йому прикусити язика і не блюзнірствувати всує.

Через місяць «невідомі особи» підкинули на адресу Антонока ще дванадцять бочок. Розпродати у стислі строки особисто таку кількість благовонія було важко, тому настоятель розвіз бочки по парафіях, залучивши до роздрібної торгівлі святих і непорочних отців, попередивши їх, щоб не затримували виручки.

І вони б не затримали. Якби не затримали їх самих. І тепер благочинним залишається сподіватися на чудо, яке відверне від них кару за кримінальний гріх, відомий мирянам під назвою «спекуляція краденим».

Але чудес, як ми знаємо, не буває.

Б. ШЕПІТЬКО.

Ровенська область.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— А ти пливи сюди і швидко відмиєшся, як і я!..

Довідалася біла полярна сова Агга від сірої лісової сови Уггу, що в інших місцях ночі короткі, а тільки на Півночі довгі, такі довгі, що зливаються в одну, яка тягнеться всю зиму. А полярна сова, як відомо, більше любить літати вдень, аніж уночі.

— Треба, щоб і в нас була ніч коротка, — вирішила Агга. — Не хочу так довго в темряві жити! Усі миші під сніг ховаються, літаєш, літаєш, жодної не знайдеш. Від голоду очі світяться...

Полетіла до мудрого ворона Крррака.

— Чому в нас ніч така довга? Хочу, щоб була коротка! Тоді багато мишей буде, наловлю їх, наїмся, почну гукати щосили: «Ва, ва, ва, краще всіх живе сова!»

Подивився на неї Крррак і подумав: ну до чого дурна сова! Зітхнув і мовив, щоб відв'язатися:

— Бачиш он ту велику гору Ехби? За неї сонце ховається. Якщо гору скинути в море, нікуди сонцю буде ховатися. Таке під силу лише оленю Анканкаю, роги якого закривають небо.

Полетіла сова до оленя Анканкаю.

— Чому досі не скинув ти гору Ехби в море? — накинулась вона на нього. — Тоді сонцю ніде буде ховатися, настане в мене солодке життя. Наїмся і примовлятиму: «Ві, ві, ві, а позаздрить-но сові!»

Помотав головою олень Анканкаю і каже:

— Тільки щоб не чути твого безглузлого бурмотіння, скину я гору Ехби в море. Але спочатку мені треба почухати об щось роги. Нехай ріка Омолон принесе сюди великий камінь.

Покульгала сова до ріки Омолон:

— Олень Анканкаю чекає, що ти принесеш йому велику каменюку, а ти казна-чим займаєшся! Тоді нарешті наїмся я і примовлятиму: «Во, во, во, натоптала черево!»

наїмся, скакай і примовлятиму: «Іх, іх, іх, розбирає мене сміх!»

Морж Иргин заревів від обурення:

— Скільки лежу отут, нічого

Аж скривилося море від обурення:

— Хіба вмієш ти танцювати? Зараз же заспокоюсь, нехай тільки куличок Люль не бігає по берегу туди-сюди!

Полетіла сова до куличка Люля:

— Вважаєш, що у тебе ноги подовшають від метушні? Досить! А я наїмся, поспіваю, потанцюю, солодко спатиму і уві сні примовлятиму: «Плям, плям, плям, мені добре, а не вам!»

Ще дужче забігав куличок Люль:

— Годі, годі! Бо почують мої маленькі дітки твоє гидке плямкання і заплачуть від страху. Ось знайду їм якусь їжу і зразу ж піду, щоб тебе не бачити.

— Але мені ніколи! — розсердилася сова. — Нічого їм не зробиться, якщо трохи поголодують.

— Тоді подаруй їм своє біленьке пір'ячко, вони гратимуться ним і про їжу забудуть, — попросив Люль.

Тут розлютилася сова Агга, ногами волохатими затупотіла, кривим дзьобом заклацала:

— Віддати моє гарне біле пір'ячко! Чи то видано таке! Ви тільки про себе турбуєтесь, додна я за всіх клопочусь! Море заспокой, вітер угамуй, моржа Иргина вдовольни, крижину Осьби звільни, дай дорогу ріці Омолону, оленю Анканкаю огоди, сонце на небо випусти — і все я, я, я! Та ще пограбувати мене хочете?! Не дочекаєтесь! І полетіла.

Ось чому на Півночі така довга ніч. Якби не впертий куличок Люль, то не тільки влітку, а й узимку сонце світило б.

Ото солодке життя було б у сови Агги! Таке солодке, що солодшого й не буває.

Євген НАУМОВ.

Чому на Півночі довга ніч

ПІВНІЧНА КАЗКА

Задзюрчала ріка Омолон:

— Тільки щоб не чути таких дурниць, принесу я оленю Анканкаю великий камінь. Але мені перешкоджає крижина Осьби.

Подибуюла сова до крижини Осьби:

— Давно час тобі розтанути! Яка від тебе користь? Зате я наїмся і примовлятиму: «Ух, ух, ух, я лечу, немовби пух!»

Закректала крижина Осьби:

— Хоч зараз готова я розтанути, щоб не слухати твого варнякання! Та лежить на мені морж Иргин, відпочиває вже хтозна-скільки...

Подряпалась сова до моржа Иргина:

— Ніколи я не бачила такого ледацюги, як ти! Невже іншого місця собі не знайдеш? А я

огиднішого не чував! Зразу ж попливу кудись, як тільки перестане свистіти вітер!

Почала сова Агга лаяти вітер:

— Давно набридло всім слухати твій непотрібний свист! Дай мені наїстися і заспівати пісню: «А-я-я, а-я-я, краще всіх живу тут я!»

Вітер навіть завив від люті:

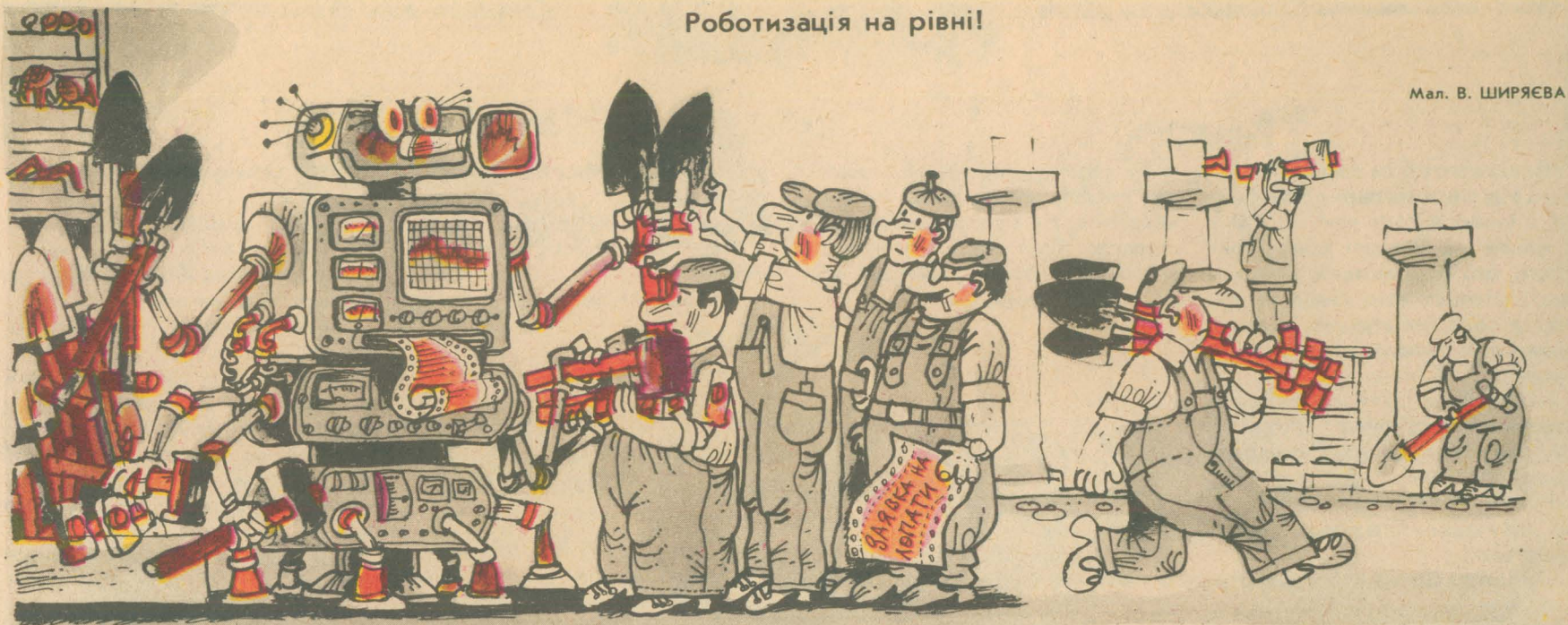
— Зараз же полечу світ за очі, щоб не чути такого мерзенного співу! Але море весь час плюскочиться і бризкає на мене!

Полетіла сова Агга до моря:

— Хоч хто-небудь бачив тебе спокійним? Хлюпочешся, галасуєш, бризкаєш... Дай вітру спокій! Тоді я досхочу танцювати і примовлятиму: «Туп, туп, туп, мій живіт твердий, як дуб!»

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Роботизація на рівні!

Мал. В. ШИРЯЄВА

НАКЛЕП

— Миколо, кажуть, ніби твоя жінка така хазяйка, що не вміє навіть качалки в руках тримати.
— Це неправда. Бо коли я пізно повертаюся додому, вона завжди зустрічає мене з качалкою. І тримає її ого-го як уміло!

Повідомив В. ГОРБАТЮК.

Миколаївська область.

ТЕАТРАЛ

— Ну, як вистава? — запитує старого діда, який уперше побував у театрі.
— О, чудово, чудово! — відповідає той. — Але найкраще було в кінці, коли роздавали пальта. Мені на один номерок видали аж три...

Повідомила О. ЦЕГЕЛЬНИК.

Полтавська область.

СМІЛИВЕЦЬ

— Я чула, що ваш чоловік учиться водити автомобіль. Як у нього справи?

НАРОДНІ УСМІШКИ

— Непогано. Він уже наважується на перехрестях розплющувати очі.

Кіровоградська область.

Повідомив А. БУНЯК.

ДОПИЛЯВСЯ

Купили чоловік і жінка бензопилку. Сіли коло хати, чоловік читає інструкцію: «Бензопилка може за сім годин нарізати десять кубометрів дров». Встали вони раненько і давай пиляти. Пиляли до самого вечора. Проте напиляли лише зо три кубометра.
— Щось тут не те, — каже чоловік, беручи до рук інструкцію. — Ану, уважніше прочитаємо: Прочитай. Та як вигукне:
— Жінко, так вона ще й заводиться!

Повідомив М. ГАЛЬЧИНСЬКИЙ.

Вінницька область.

ДОБРЕ СЕРЦЕ

Малий Івась дивиться, як б'ються два півні, і примовляє:
— Ой, коби той малий задзьобав того великого! Молодець, Івасику, — похвалив учитель, що проходив мимо. — Тобі, певно, шкода того меншого?
— Ні, не жаль! Але з того великого півня було б м'яса більше.
Повідомив О. ОЛІЙНИК.

Львівська область.

ПОМИЛИВСЯ

Один чоловік вирішив пити тільки вдома. Заліз у ліжко, під ковдру, випив і заснув. Однак прокинувся, все-таки, у витверезинку.
— А за що мене сюди? — обурився він. — Адже я випив пляшку горілки удома.
— Так, але по другу пляшку ви пішли, загорнувши у ковдру.

Повідомив А. ЗБОРОВСЬКИЙ.

м. Ірпінь на Київщині.

Що підштовхує ініціативу

Сполучені Штати Америки, як відомо, — країна «необмежених можливостей»: проявляй ініціативу — і ставай собі мільйонером.

Мільйонерами, щоправда, стають не всі, але ініціатива проявляється, бува, навіть там, де й не подумав би. От, наприклад, один професор започаткував у Нью-Йорку новий вид бізнесу: коли хтось не знаходить на вулиці місця, де можна було б, не наражаючись на штраф чи інші такі неприємності, поставити на якийсь час автомобіль, професор

любіязно пропонує йому свої послуги — бере ключі від машини, сідає за кермо і поволеньки кружляє навколо будинків доти, поки хазяїн автомобіля не владнає своїх справ. Плата — вісім доларів за годину.

На це вченого мужа підштовхнуло не бажання доплюсувати до свого професорського заробітку якусь дещицю, а необхідність заробити на прожиття. Бо професор — безробітний.

Ця ж обставина стимулює винахідливість ще

Бісмі того світу

й багатьох інших. Так, скажімо, молоді й дуже безробітні вивчають дзюдо та карате і пропонують свої послуги туристам — як охоронці супроводжують їх у мандрівках по небезпечних вулицях Нью-Йорка чи у метро, де теж не вельми безпечно од хуліганів та злочинців. А деякі безробітні беруться за певну плату виконувати у банках, поштамтах та інших таких установах пов'язані з фінансовими справами доручення своїх настрахопуджених співвітчизників, бо там частенько чергують любителі поживитися — приглядаються, хто з клієнтів отримує більш-менш поважну суму, та й не спускають із нього ока, щоб або зразу ж його із нею розлучити, або згодом — пограбувати.

Одне слово, ініціатива процвітає. І стимулює її не тільки бажання нажити мільйони, а й просто — бодай як-небудь прожити.

Я. ВОРОБИОВА.

БОМБОЧКА В КОЛІСЦІ

У колишнього німецького кайзера Вільгельма II (і останнього!) своя «педагогіка» була. «Я накажу, — вихвалявся він, — класти шаблю в колиску кожного новонародженого німецького хлопчика, і з них виростуть справжні солдати, які звеличуватимуть нашу країну!»

Щось подібне було і в «педагогіці» нацистів. Геббельс від імені фюрера закликав німецьких матерів: «Хай колиською піснюю для наших немовлят будуть слова про велич німецького рейху!»

Ми не певні, що про все це знає завзятий бізнесмен Майкл Шафер із штату Флоріда у США. Ну, про Гітлера він, мабуть, таки чув, а от про «педагогічну» засаду колишнього кайзера — навряд. Цілком можливо, що він ніколи нічого не чув і про самого Вільгельма II. Та й, врешті, навіщо все це американському бізнесменові! Робити гроші можна й без таких знань... А все-таки у Майкла Шафера теж є своя «педагогіка». І вона дуже нагадує оту вищезгадану.

Зі справжньою педагогікою Шафер не має нічого спільного. Хіба, може, тільки те, що зайнятий виробництвом дитячих іграшок. Саме на модних тепер у Сполучених Штатах іграшках він і збив собі чималенький капіталець. А мода тут така: іграшки імітують найсучасніші види зброї.

Та все, що Шафер продукував досі, блідне перед його найновішим витвором. Це така собі плюшева лялька з ніжкою назвою — «Ньюкі». У США, за твердженням американської преси, ймення «Ньюкі» — на вустах в усіх.

Англійською мовою воно й справді звучить дуже ніжно й ласкаво — як пестливе дитяче ім'я. Тим часом — тут зовсім не до ніжностей: «Ньюкі» — це від англійського слова «нуклеар», тобто, «термоядерний». Непогано для плюшевої ляльки. Еге ж?

На вигляд ця «Ньюкі» вельми своєрідна. От уявіть плюшеву дитячу іграшку, яка водночас нагадує собою і ляльку, і таку собі атомну бомбочку. Та ще й із

хвостиком, за який править маленький американський смугастозоряний прапорець!.. Як зазначається в рекламі, «дуже зворушлива іграшка»...

Можливо, той прапорець у ролі хвостика — це не дуже-то й шанобливо для американського державного прапора, але Майкл Шафер так не вважає. Навпаки, за його словами, це дуже вдалий «педагогічний прийом» виховання в американських малюків патріотичних почуттів.

Патріотичні, значить, почуття — ось чим керувався бізнесмен із Флориди. Гроші — то вже, бачите, другорядне для нього. Головне, запевняє він, «відродити в Сполучених Штатах атмосферу нового патріотизму». Ну, а тут без атомної бомби — аж ніяк не можна. От «Ньюкі» й допоможе у цій тонкій та важливій справі. Досить лише придбати для свого малюка ту

нову ляльку — дитина й бавиться нею, і заодно виховується в дусі «нового патріотизму»...

Років із тридцять тому американський (тепер він уже став західнонімецьким!) історик і публіцист Уільям Шлам виступив із закликом до людства — «навчитися жити з атомною бомбою». Тоді це сприймалося як божевільня. А от тепер, виходить, у Сполучених Штатах навіть і дітей привчають жити з нею. Поки що, для початку — з бомбочкою плюшевою...

У США, звісна річ, живуть не самі лише атомні маніяки та бізнесмени на триб Майкла Шафера, яким байдуже, на чому і як гроші робити — аби тільки робити їх. Більшість американців — нормальні, розсудливі люди. Але ж спробуй-но, виступи проти такого Шафера! Відразу ж приліплять тобі замах на святу «приватну ініціативу»! Дивися, іще й перед судом станеш, та й чималий штраф заплатиш. Шафер і такі, як він, добре все це знають. І добре з цього користаються. Тим паче, що їхня «педагогіка» дуже збігається з державною «мораллю» правлячої верхівки США.

Я. ВАЛАХ.

ЯК?

— Пане радник президента, чи не здається вам, що ми живемо у страшенно відсталій країні? Що не рік опиняємося на грані національної катастрофи.

— Ви про що? Кажіть сміливо, генерале!

— А ось про що: то виявляється наше відставання у ядерному озброєнні, то у накопиченні морально застарілої зброї, то у кількості ракет як середньої, так і глобальної дії, то в освоєнні космосу, який ми чомусь досі не оголосили сферою суто наших життєвих інтересів...

— Однак ми щороку долаємо тимчасові труднощі, збільшуючи військовий бюджет. Адже по військових витратах ми щороку — абсолютні світові рекордсмени енд чемпіони.

— І все ж ідеалу досі не досягнуто!

— Не панікуйте! Скажіть ліпше, у чому нині ми, на ваш компетентний погляд, відстаємо?

— У накопиченні нервово-паралітичного газу та бінарної хімічної зброї.

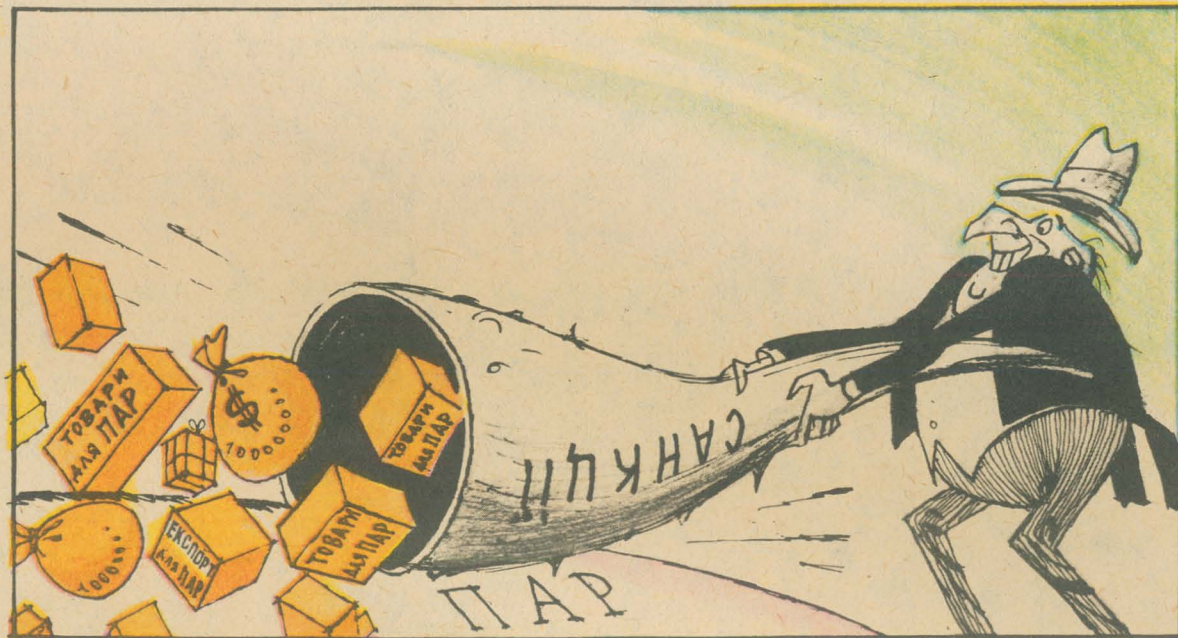
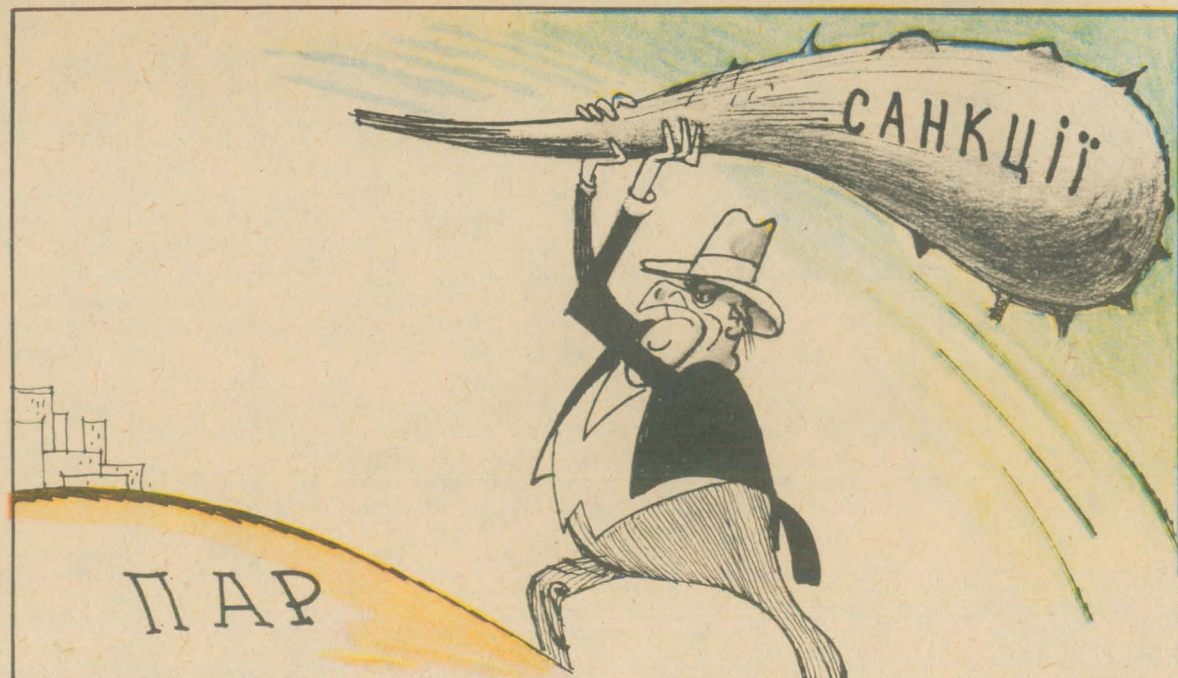
— З чого ж у вас виник отакий песимістичний висновок?

— Подумайте самі: якщо ядерною зброєю ми спроможні винищити усе живе на земній кулі ДВАНАДЦЯТЬ РАЗІВ, то у хімічних засобах глобального умиротворення ми такими видатними успіхами похвалитися ще не годні. Знову відстаємо! Уже самі від себе...

— Це ж чому?

— А тому, що наявною кількістю «тихої смерті» ми у змозі винищити усе людство ЛИШЕ ОДИН РАЗ! Як же нам не панікувати?

Я. ЮРАСЬ.

Метаморфоза однієї погрози.

Друже Перче!

Дивилися ми оце недавно по телевізору циркову виставу і дійшли висновку, що клоунські костюми не дуже й смішні порівняно з тими, які нам пошили в ательє Надвірнянського побутокмбінату. От і хочемо порадити клоунам замовляти собі одяг для виступів у цьому знаменитому ательє. Ми, наприклад, замовили тут костюми і плаття ще в березні. Те, що ми недавно одержали після багатьох примірок і переробок, певно,

примусило б розреготатися навіть саму Нестіану. Все було перекособочено, перекручено, гудзики і ті були пришиті не там, де треба.

Нам, правда, Перче, не до сміху. Бо, крім 244 карбованців, які, вважай, просто викинути на вітер, загублено ще й безліч нашого часу.

Н. і Л. ПЛИТУСИ.

Івано-Франківська область.

Якщо тобі хтось поскаржиться, що в Дніпропетровську важко знайти у продажу поліетиленову плівку, не шукай винуватців у торговельній мережі. Дефіцит створили ми — мешканці будинку № 9 по Запорізькому шосе. Скуповуємо рулонами, аби якось вберегти від сирості меблі в квартирах, бо забули будівельники (а мо' й не думали) зашпарувати у стінах міжпанельні шви. Отож всі дощі і всі сніги — наші.

Дванадцятий рік просимо Жовтневий райвиконком відремонтувати наш будинок-реше-

то, і рівно стільки ж його керівники відбиваються від нас зливою обіцянок-відписок.

Чи не можеш ти, Перче, посприяти, щоб писали ті обіцянки на водонепроникному папері? Це був би, певно, єдиний випадок, коли бюрократичні відписки пішли б на користь людям: ми б ними зашпарували дірки в стінах.

Від імені мешканців будинку
С. Б. БАСС, ветеран
Великої Вітчизняної війни.

м. Дніпропетровськ.

Якщо Полтавське бюро подорожей і екскурсій запропонує тобі туристську путівку на маршрут «Полтава—Батумі—Полтава», то послухайся нашої поради: перш ніж придбати її, добре подумай. Щоб ото не трапилося такого, як із нами.

Виїхали ми приміським поїздом із Полтави в Харків, де кілька годин чекали поїзда «Київ—Тбілісі», який потім проходив через... Полтаву. На станції Самгредія теж кілька годин чекали поїзда «Москва—Батумі», котрий, виявляється, йшов через Харків, і в складі якого було кілька вагонів «Харків—Батумі». Довелося туристам доплачувати по 5 крб., хоча за умовами маршруту таке не передбачалося.

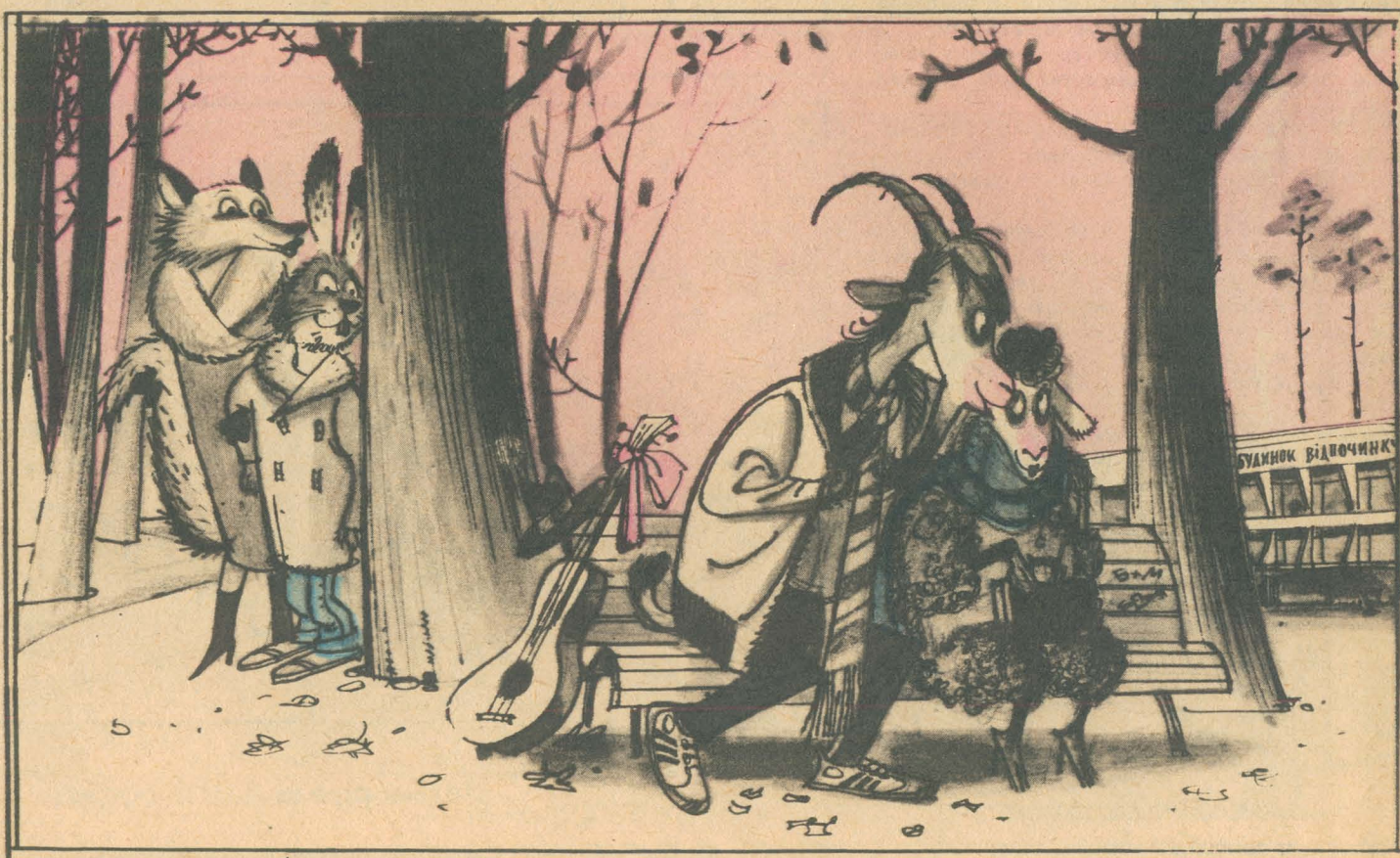
Та це ще не все. Коли поверталися додому, то довелося брати квитки за свій рахунок, оскільки Полтавське бюро подорожей і екскурсій на зворотню дорогу грошей не перерахувало. Правда, згодом гроші нам повернули. А на додачу, з турбази у Батумі нас відправили на три дні раніше строку, зазначеного в путівці. З'ясувалося, що в Полтаві нас, м'яко кажучи, ввели в оману. Не знаємо як тебе, любий Перче, а нас на такий маршрут і калачем тепер не заманиш.

В. ЛУКОВ, Н. КАЛИНИЧЕНКО,
В. МАЛИК, Ю. ЖУКОВ
та інші (всього 19 підписів).

м. Полтава.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ти диви — дома у нього коза і семеро козенят, а він присягається, що старий холостяк!

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

Мал. В. МИЛЕЙКА

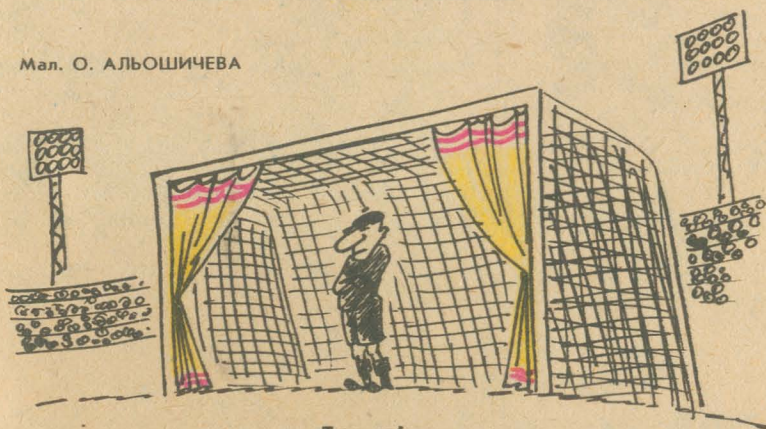
— Довго ще висітимеш на телефоні!

Мал. А. КОНОНЕНКА

Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Мал. І. МАРИНИЧЕВОЇ

Без слів.

СТРАШНЕ ПЕРО
НЕ В ГУСАКА...

«Поїхала з ногою».

(3 об'яви
на дверях бібліотеки).
Надіслав П. ХОМИШИН.

«Здавайте білизну по фамілії з адресою проживання».

(3 об'яви).

«Шановна Гутенюк Н. Сповіщаємо, що з великим задоволенням не можемо задовольнити ваше прохання по причині в наступний місяць можна».

(3 відповіді).

«Справка дана заводу в тім, що його люди в кількості 75 голів працювали в колгоспному садку за п'ять кілограмів кожному».

(3 довідки).

«Нам потрібні справи по багатодітних жінках, щоб прийняти це на практиці й передати іншим як досвід».

(3 розпорядження).

«З тваринним другом людина спокійніша й сміливіша в темноті й набагато сильніша для навколишнього впливу».

(3 листа).

«В групі спійманих злодіїв, яких було в колгоспному садку десь за два, залишилися лише ми з бригадиром, бо один утік від сторожа, а другий десь дівся».

(3 пояснення).

«На свинофермі десь ділися дві голови: одну завфермою здав свою, а за другу потрібен розрахунок».

(3 доповідної).

«Зараз на фермі, після профілактики з району, п'яниці виходять в люди».

(3 доповідної).

«Цілющі дари природи — це наше здоров'я, тому слід своєчасно проводити збір в масовій заготівлі пенсіонерів, вільних від роботи людей та школярів і здавати на заготівельні пункти. Це й буде доцільним внеском усім недугам».

(3 виступу).

Надіслав Д. БОЙКО.

м. Вінниця.

Отсканирован reduktore
для rutracker.org

Теми до малюнків придумали: А. Закревський, Р. Друкман, В. Чмирьов, М. Вайсборд, А. Василенко, Л. Телятников, А. Новиков, Є. Милутка.

ПЕРЕЦЬ
№ 22 (1232)

ЛИСТОПАД
1986

Головний редактор
О. ЧОРНОГУЗ.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ [головний художник], Ф. МАКІВЧУК, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО [відповідальний секретар], І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА [заст. головного редактора].

Журнал «Перець» № 22 (1232)
(на українському мові)
Видавництво «Радянська Україна».

Здано до набору 16.10.86. Підписано до друку 03.11.86. БФ 11840. 70×108/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2 305 000 прим. Зам. 05274.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНЬСЬКА УКРАЇНА» © Журнал «Перець» 1986 р. Видається з січня 1927 року. Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-82-14, 441-89-37, 441-89-38.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

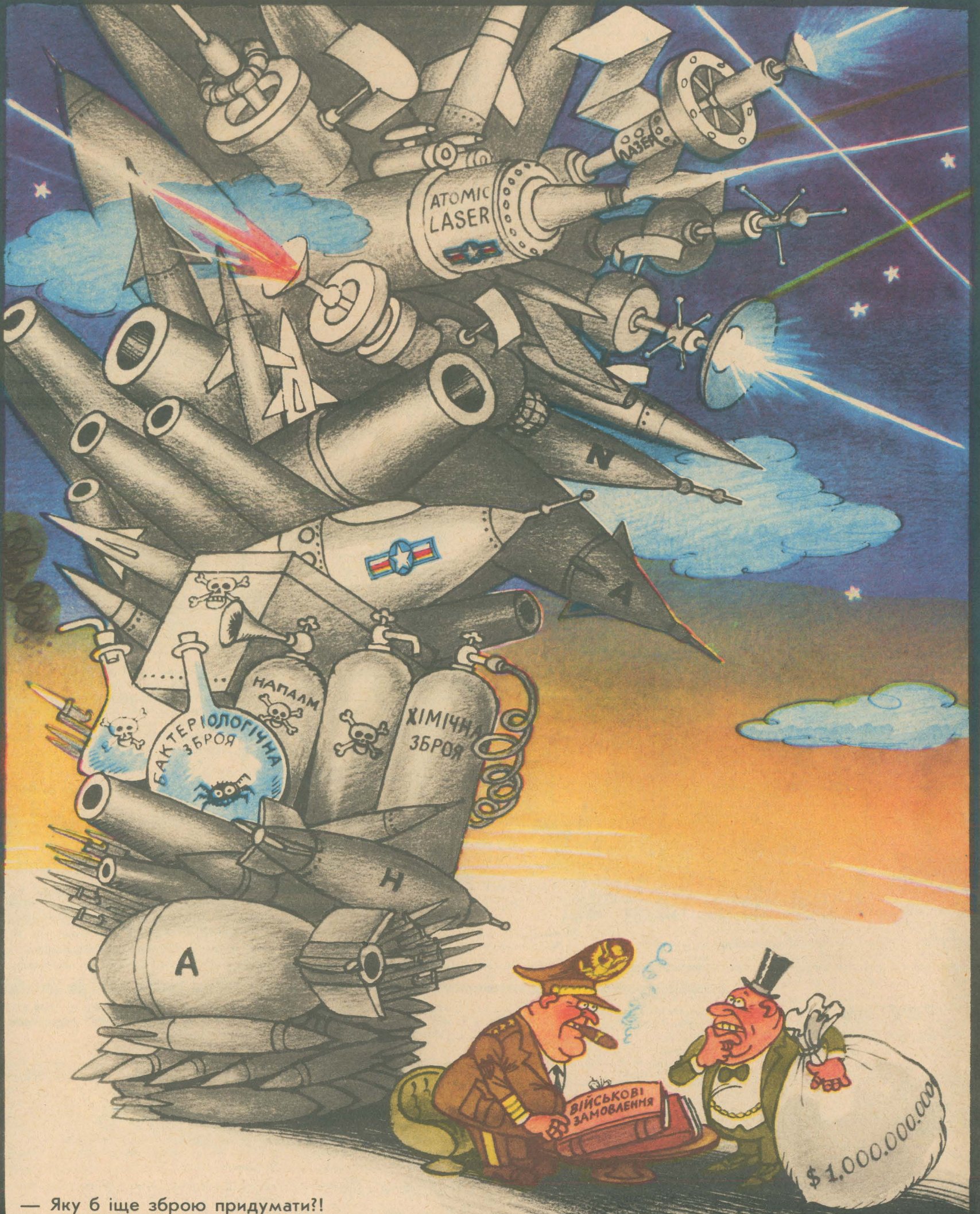
Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатися на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Мал. О. КОХАНА

— Яку б іще зброю придумати?!

О. К.